

Васил Иванов Кунчев е роден на 18 юли 1837г. в тежко и размирно време – време на мрак и вековен гнет, но и време на пробуден стремеж към освобождение. Ражда се сред най-свободолюбивото през онази епоха българско население, в сърцето на Подбалкана, в малкото занаятчийско градче Карлово. Майката на Левски – Гинка Кунчева (Караиванова), е дъщеря на Иван Тихчиев - един от най-преуспяващите и уважавани хора в Карлово, занаятчия, майстор на чешми и каменни настилки. Заради своята мургавост той е наричан Кара Иван. Гина се омъжва за Иван Кунчев, син на търговец на вълна и добитък. За разлика от жена си Гина, Иван Кунчев е рус със сини очи. Освен Васил те имат още четири деца – дъщерите Ана и Марийка, и синовете Христо и Петър. Васил е стройно и красиво момче с руса коса и сини очи като баща си, “яко като абанос и пъргаво като сърна”, за което му дават името “фърковатото”. Когато навършва седем години Васил постъпва в местното килийно училище, но само след година Гина го премества във взаимното училище, където до 1849г. успява да завърши трети клас. Васил е тихо, схватливо и скромно в обноските си, жадно за знания момче. Но едва навършил 14 години, когато баща му умира. Това е първата му сериозна среща с живота. Поради семейните затруднения Васил решава да напусне училището, но майка му не изоставя решението си той да продължи образованието си. Тя се споразумява с брат си, хаджи Василий, той да поеме грижата за учението на момчето, в замяна на което Васил трябва да му служи и да му помага при събирането на милостиня за манастира. През 1852г. Васил напуска майчиния си дом, едва навършил 15 години и отива да живее при вуйчо си в метоха на Хилендарския манастир, в двора на църквата “Св. Богородица”. Там той прислужва на вуйчо си и го съпровожда при обиколките му по селата. На стеснителното момче тази просия му се струва унижителна и неприятна, особено като си мисли, че тя означава да се измъкне от съсипаните от данъци селяни, колкото се може повече. Вуйчо му решава да го покалугери и стреми да го убеди в това. Васил се записва в курса за свещеници и завършва годината с отличие. Хаджи Василий със сълзи на очи от задоволство, публично заявява, че ще прати Васил да учи в Русия. Васил чувства това обещание като награда за всички години служба при вуйчо му и през лятото на 1858г. се връща в Карлово, заедно с хаджи Василий, преизпълнен с радости и надежди. През 1860г. хаджи Василий, вече архимандрид, заминава за Божи гроб и мечтите на Игнатий за учение в Русия пропадат. А по това време в Турската империя и в самата България настъпват големи промени, особено в резултат на Кримската война. При новата обстановка недотам ясното до сега желание на Игнатий да служи на своя народ, се оформя в стремеж да търси друг вид дейност, която би могла да се съчетае със сегашния му начин на живот. Годините на войната той прекарва като ученик в Карлово и Стара Загора. На 3 март 1862г., докато хаджи Василий спи спокойно в метоха, Игнатий постила слама по двора на “Св. Богородица”, увива копитата на вуйчовия си жребец с парцали, за да не тропа по калдаръма, и тихо го извежда през манастирската порта. В Пловдив беглецът получава паспорт без особени затруднения. Продължава пътуването си през Татар Пазарджик и София и стига до Ниш. Тук потърсва дякон Геннадий, млад мъж със същата съдба. Той слугува на архимандрид Виктор, монах от Хилендарския манастир. Василий и Виктор са стари приятели и по време на една тяхна среща се запознават Игнатий и Геннадий. Когато Васил продължава пътя си за Белград, Геннадий решава също да се запише в легията и го последва. Щом пристигат в Белград,

двамата веднага потърсват своите съотечественици и се записват в легията. Тук се намира Раковски - народният войвода. Васил се прекланя пред него с цялата страст на младежкото си сърце. През тези първи месеци от престоя си в Белград той се чувства безкрайно щастлив. През цялото лято българите запазват състояние на готовност, като очакват всеки ден вест за избухване на война между Сърбия и Турция и заповед за навлизане в България. Легията за Васил е незаменимо училище. Той е щастлив, че негов главен учител е Раковски. За последен път Раковски събира легията, известява на участниците, че трябва да ги напусне и ги снабдява с пари и документи за прехвърляне в Румъния. За Васил има две възможности: или да отиде с другарите си в Румъния, или пък да се върне в Карлово при хаджи Василий.